

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **P. L.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2015, č. j. MV-171293-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 21. 10. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2015, č. j. MV-171293-4/SO-2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 10. 11. 2014, č. j. OAM-13967-

9/TP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán zamítl žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 12. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost dne 4. 8. 2014 o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, tedy na základě splnění podmínky nepřetržitosti pobytu na území po dobu pěti let.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce konstatuje, že žalovaný je povinen posuzovat splnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu nikoli pouze za posledních pět let před vydáním rozhodnutí, ale za celou dobu pobytu účastníka řízení na území ČR, bez ohledu na to, zda v poslední době došlo k porušení nepřetržitosti pobytu. Tvrdí, že prvostupňový orgán měl zkoumat splnění podmínky již ode dne 19. 8. 2007. Žalobce dále uvádí, že jeho nepřítomnost na území České republiky nebyla tak rozsáhlá, jak tvrdí správní orgán na základě přechodových razítek v cestovním pase. Argumentuje tím, že cizincům, kteří jsou držiteli povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou přechodová razítka do cestovního dokladu při každém přechodu vnější hranice dáována. Žalobce tvrdí, že nespadá do kategorie dle čl. 10 a 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, účinného do 11. 4. 2016 (dále též „Nařízení 562/2006“), jelikož je cizincem s povoleným dlouhodobým pobytem a přechodová razítka pro kontrolu délky jeho pobytu nemají žádný význam. Dále má za to, že argumentace žalovaného cestovním pasem jako veřejnou listinou ve vztahu k přechodovým razítkům je nesprávná. Žalobce zdůrazňuje, že je nepřipadné argumentovat tím, že je v jeho zájmu, aby si do cestovního dokladu nechal zaznamenat výjezdní a příjezdová razítka a usnadnil si tak procesní postavení, když nemohl v roce 2007 ani tušit, že si bude podávat žádost o povolení k trvalému pobytu. Dodává, že cestovní doklad prokazuje pouze jméno, příjmení, rodné číslo a podobu a občanství, u přechodových razítek se nemůže jednat o veřejnou listinu.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 12. 2015, navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí a konstatuje, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K namítanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67 uvádí, že nelze jeho závěry aplikovat na projednávanou věc, jelikož se to týká pouze ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců a opačným tvrzením by zcela popřel smysl ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. K přechodným razítkům v cestovním pase odkazuje žalovaný na § 9 odst. 4 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech (dále též „zákon o cestovních dokladech“) a zdůrazňuje, že i na přechodová razítka se vztahuje vyvratitelná domněnka pravdivosti. Žalobce však netvrdil nikdy opak, přestože důkazní břemeno v této věci spočívá na něm.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[5] Zásadní otázka je v projednávané věci, zda žalobce splňoval podmínky pro udělení trvalého pobytu na území České republiky dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to, zda pobýval nepřetržitě na území České republiky pět let.

[6] Ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí, že *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území*.

[7] Žalobce tvrdí, že správní orgán má posuzovat nepřetržitost pobytu již od prvního vstupu na území a ne zpětně od doby podání žádosti. Dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, **pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců**, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby 5 let nepřetržitého pobytu nezapočítává.

[8] Z kopie cestovního pasu žalobce uložené ve správním spise pod č. j. OAM-13967-1/TR-2014 zdejší soud zjistil, že žalobce nepobýval na území České republiky v rozmezí pěti let, které předchází podání žádosti o trvalý pobyt, v čase od 26. 8. 2009 do 16. 9. 2009 (20 dní), od 15. 12. 2009 do 24. 2. 2010 (70 dní), od 5. 6. 2010 do 29. 6. 2010 (23 dní), od 30. 10. 2010 do 17. 11. 2010 (17 dní), od 17. 12. 2010 do 5. 2. 2011 (49 dní), od 16. 6. 2011 do 5. 7. 2011 (18 dní), od 21. 12. 2011 do 21. 2. 2012 (61 dní), od 18. 4. 2012 do 21. 4. 2012 (2 dny), od 9. 6. 2012 do 18. 7. 2012 (38 dní), od 30. 11. 2012 do 9. 4. 2013 (129 dní), od 28. 4. 2013 do 8. 5. 2013 (9 dní), od 18. 8. 2013 do 2. 9. 2013 (14 dní), od 14. 11. 2013 do 17. 11. 2013 (2 dny), od 21. 12. 2013 do 21. 1. 2014 (30 dní), od 9. 4. 2014 do 26. 4. 2014 (16 dní), od 17. 7. 2014 do 20. 7. 2014 (2 dny). Celkem byl žalobce mimo území 500 dní, což je přes 16 měsíců. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce **jednoznačně překročil limit deseti měsíců** a toto období tak nelze započítat do nepřetržitosti pobytu.

[9] Žalobce dále zpochybňuje přístup správního orgánu k přechodovým razítkům jako informacím na veřejné listině a jejich předpokládané pravdivosti. Žalobce tvrdí, že jeho nepřítomnost na území České republiky nebyla tak rozsáhlá, jelikož při každém přechodu vnější hranice nejsou razítka do pasu dávana. Zdejší soud k námitce konstatuje, že žalobce

nedokládá, že by jeho nepřítomnost na území byla kratší. Z razítek v cestovním pase je zřejmá návaznost a logická posloupnost jednotlivých přechodů a následně návratů na území České republiky. V případě, že by, jak tvrdí žalobce, nebyl mimo území takovou dobu, měl zpochybnit tvrzení správního orgánu podklady, které by vyloučily délku jednotlivých pobytů mimo území České republiky. **Tvrzení žalobce o kratších přechodech je tak nepodložené.**

[10] K podmínce splnění nepřetržitého pobytu již v dřívější době zdejší soud uvádí, že dle Směrnice 2003/109/ES v čl. 4 uvádí „členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, **kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.**“ K problematice splnění podmínek se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016-21, kde konstatuje, že „text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, **aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti.**“ S přihlédnutím k výše uvedenému je tak argumentace žalobce o tom, že podmínky splňoval již dříve nerelevantní. Zásadní tak v projednávané věci je, jestli v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobce splňoval podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt, což nesplňoval, jelikož žádost podal v období, kdy překročil zákonem stanovený limit možnosti nepřítomnosti na území, a to v součtu více jak 10 měsíců. Žalobce argumentuje tím, že zákon nevyžaduje, aby podmínka nepřetržitého pobytu byla splněna i v době vydání rozhodnutí. Soud vyložil zákon v souladu s judikaturou, která zákon o pobytu cizinců interpretuje a došel k závěru, že podmínka nepřetržitosti pobytu splněna být musí, a to alespoň bezprostředně před podáním žádosti, což v případě žalobce nebylo naplněno. **Námítka žalobce, týkající se počítání nepřetržitosti pobytu je nedůvodná.**

[11] Nad rámec zdejší soud konstatuje, že podmínku nepřetržitého pobytu nemohl žalobce splňovat, ani v případě, že by se počítala od 19. 8. 2007, jelikož z kopie cestovního pasu vyplývá, že žalobce v součtu od roku 2007 do roku 2012 nepobýval na území v době od 2. 7. 2008 do 30. 8. 2008 (58 dní), ode dne 17. 12. 2008 do 7. 3. 2009, (79 dní), ode dne 17. 5. 2009 do 4. 6. 2009 (17 dní), od 26. 8. 2009 do 16. 9. 2009 (20 dní), od 15. 12. 2009 do 24. 2. 2010 (70 dní), od 5. 6. 2010 do 29. 6. 2010 (23 dní), od 30. 10. 2010 do 17. 11. 2010 (17 dní), od 17. 12. 2010 do 5. 2. 2011 (49 dní), od 16. 6. 2011 do 5. 7. 2011 (18 dní), od 21. 12. 2011 do 21. 2. 2012 (61 dní), od 18. 4. 2012 do 21. 4. 2012 (2 dny), od 9. 6. 2012 do 18. 7. 2012 (38 dní). Celkem tak od 19. 8. 2007 do 19. 8. 2012 nepobýval na území ČR 452 dní, což opět přesahuje zákonem stanovený limit deseti měsíců.

[12] Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na rozhodnutí ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009-67, které však nelze aplikovat na projednávanou věc, jelikož se

týká ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž u udělení trvalého pobytu na základě ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců je ze zákona nutné splnit další podmínky, které nejsou totožné s jedinou podmínkou dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení o mezinárodní ochraně se nejedná o totožné řízení jako v předmětné věci.

[13] Ke zpochybnění aplikace jednotlivých článků Nařízení 562/2006 zdejší soud konstatuje, že v Nařízení 562/2006 je jasné uvedeno, že „*cestovní doklady státních příslušníků zemí mimo EU jsou při vstupu a výstupu systematicky opatřeny otiskem razítka. Není-li cestovní doklad opatřen otiskem vstupního razítka, je možné se domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky krátkodobého pobytu. Nicméně státní příslušník země mimo EU může předložit věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Na žádost státního příslušníka země mimo EU lze upustit od otisku vstupního nebo výstupního razítka, jestliže by takový otisk mohl této osobě způsobit závažné potíže. V takovém případě se otisk zaznamená na odděleném listě s uvedením jména a příjmení a čísla pasu.*“ Čl. 10 odst. 1 Nařízení 562/2006 zní: „*Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: a) doklady s platným vízem, které státnímu příslušníkovi třetí země umožňují překročit hranici, b) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, kterému je vízum vydáno členským státem na hranici, c) doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na které se nevztahuje vízová povinnost.*“ Z úpravy nařízení jasné vyplývá, že každý musí obdržet otisk razítka, přičemž jsou zdůrazněny tři situace, které článek především vyzdvihuje. Jedná se o demonstrativní výčet příkladů, kdy je bez výjimky nutné cestovní doklad opatřit razítkem. Zdejšímu soudu není známo, jak mohl žalobce dojít k tomu závěru, že se na něj ustanovení neaplikuje, když je zřejmé, že se u žalobce jedná o státního příslušníka třetí země, který má doklad s platným vízem, které mu umožňuje vstup do Schengenského prostoru. Ustanovení nespecifikuje, že se musí jednat o krátkodobé vízum. Naopak zdejší soud zdůrazňuje čl. 10 odst. 3 Nařízení 562/2006, kde je jasný taxativní výčet případů, kdy se doklady neopatřují vstupním nebo výstupním razítkem. V tomto výčtu není možné žalobce pod žádnou z položek podřadit, jelikož se u žalobce nejedná o hlavu státu ani o hodnostáře nebo o pilota, případně součást posádky letadla, námořníka nebo příslušníka Andorry, Monaka a San Marina. **Článek 10 odst. 1 Nařízení 562/2006 se na žalobce aplikuje.**

[14] Soud dále podpůrně konstatuje, že dle čl. 10 odst. 5 Nařízení 562/2006, žalobce musel být informován o povinnosti opatřování otisku razítka jak při vstupu, tak výstupu z a na území. Razítka v cestovním dokladu cizince jsou povinností a jednoznačně musí být u každého příslušníka třetí země vyznačen v cestovním dokladu výjezd a příjezd na území, kromě výjimek uvedených v nařízení. Každý výjezd a příjezd musí být v cestovním dokladu vyznačen, nejedná se o možnost, či vyznačení na žádost, jedná se o povinnost, která prokazuje pobyt cizince na území. Dokud cizinec dostatečně neprokáže, že by měly být v cestovním pase přechody zaznačeny jinak, má se za to, že přechodová razítka jsou v souladu s realitou a jsou pravdivá.

[15] Soud má mimo jiné za to, že i čl. 11 Nařízení 562/2006 týkající se domněnky o splnění podmínek délky pobytu lze aplikovat na žalobce, jelikož i dlouhodobé vízum žalobce je časově omezeno. Čl. 11 odst. 1 zní „*není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.*“ I dlouhodobá víza jsou časově omezena, z ustanovení nařízení nelze dospět k závěru žalobce, že lze čl. 10 a čl. 11 Nařízení 562/2006 aplikovat pouze na krátkodobá víza. Tvzení žalobce, že pro něj nemají přechodová razítka žádný význam, je zcela neopodstatněné, jelikož i on, jako cizinec na území České republiky, má časové omezení pobytu na území na základě vydaného víza, které je v jeho případě dlouhodobé. **Zdejší soud závěrem konstatuje, že jednoznačně lze na žalobce aplikovat čl. 10 i čl. 11 Nařízení 562/2006.**

[16] K námitce týkající se přechodových razítek v cestovním pasu, jako veřejné listiny zdejší soud uvádí, že v ustanovení § 2 zákona o cestovních dokladech je jednoznačně uvedeno, že „*cestovní doklad je veřejná listina opravňující občana k překračování státních hranic České republiky (dále jen "hranice") přes hraniční přechod, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána, (dále jen "mezinárodní smlouva"). Cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky (dále jen "státní občanství") a další údaje zapsané nebo zpracované v cestovním dokladu podle tohoto zákona.*“ Součástí veřejné listiny, v tomto případě cestovního dokladu, jsou i přechodová razítka. Jelikož se jedná o vyznačení výjezdu či příjezdu na území, které vyznačuje státní orgán, jedná se o údaj, u kterého není pochyb o jeho správnosti, jelikož je vydán v rámci pravomoci státního orgánu a je proto nutné na tyto údaje aplikovat ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, kde je výslovně uvedeno, že „*listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*“ Námitka zpochybňující pravdivost údajů je nedůvodná.

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce nesplnil základní podmínku, na základě které podal žádost o trvalý pobyt (§ 68 zákona o pobytu cizinců), a to splnění nepřetržitého pobytu v délce pěti let na území České republiky.

V. Shrnutí a náklady řízení

[18] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[19] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č.j. 7 Afs 11/2014-47).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu